شورای مرکزی جشن شاهنشاهی ایران

آثاری از کمال‌الملک و بهزاد

QUELQUES CHEFS-D'OEUVRE DE KAMAL-OL-MOLK ET DE BEHZAD

A FEW MASTERPIECES BY KAMAL-OL-MULK & BEHZAD

PUBLISHED BY

CENTRAL COUNCIL

Celebration of the 2500th anniversary of the Founding of the Persian Empire by Cyrus the Great

شورای مرکزی جشن شاهنشاهی ایران

آثاری از کمال‌الملک و بهزاد

QUELQUES CHEFS-D'OEUVRE DE KAMAL-OL-MOLK ET DE BEHZAD

A FEW MASTERPIECES BY KAMAL-OL-MULK & BEHZAD

PUBLISHED BY

CENTRAL COUNCIL

Celebration of the 2500th anniversary of the Founding of the Persian Empire by Cyrus the Great

1971

۱۳۵۰ شمسی

شرح احوال استاد کمال الملک

جد اعلای کمال الملک میرزا محمد غفاری نامداشت. ویرا سه پسر بود بنام میرزا ابوالحسن نقاشباشی ملقب به صنیع الملک و میرزا بزرگ و میرزا علیرضا. محمد غفاری کمال الملک فرزند میرزا بزرگ بودکه در فن نقاشی نام آور وسرآمد استادان زمان خویش گردید. وی بسال ۱۲۲۶ شمسی (۱۸۴۸ میلادی) درکاشان دیده باین جهان گشود.

استادکمال الملک از تربیت شدگان دربار ناصری بود و در آغاز سلطنت اعلیحضرت رضا شاه کبیر هنرستان نقاشی را تأسیس کرد و دراین مؤسسه شاگردان بنامی تربیت نمودکه آنها نیز از نقاشان و مجسمه سازان زبردست شدند.

کمال الملک در اواخر عمر بعلت ضعف مزاج و فرسودگی دست از ریاست هنرستان نقاشی برداشت و در بیست و دوم اردیبهشت ماه سال ۱۳۰۷ شمسی (۱۹۲۸ میلادی) به حسین آباد نیشابور ملك شخصی خود رفت وگوشهٔ انزواء گزید و درآنجا یك چشم خود را از دست داد.

کمال الملك دو ساعت بعد از ظهر روز یکشنبه ۲۷ امرداد سال ۱۳۱۹ شمسی (۱۹۴۰ میلادی) در حسین آباد نیشابور بدرود حیات گفت و جسد ویرا در مقبرهٔ شیخ عطار بخاك سپردند.

آرامگاه وی توسط انجمن آثار ملی ساخته شده است. استاد هنگام مرگ ۹۳ سال داشت. تابلوهای نفیس و زیباکه هریك بجای خود شاهکاری است از هنر نقاشی از او بیادگار مانده است.

مرحوم کمال الملك در فن قالیبافی نیز نهایت استادی و مهارت را داشت و تصویر او بر روی قالیچه‌ای که خودش در نقشه و بافت آن نظارت نموده است بوسیلهٔ شاگردان لایقش تهیه گردید و امروز این اثر گرانبهای هنری درکتابخانهٔ مجلس شورایملی نگاهداری میشود.

مشهورترین تابلوهای نقاشی مرحوم کمال الملک عبارت است از تابلوی طالار آئینه و زرگر بغداد و فالگیر بغدادی و حوضخانهٔ صاحبقرانیه. بیشتر آثار استاد درکاخ گلستان و مجلس شورایملی محفوظ است.

BIOGRAPHIE DU MAITRE DE LA PEINTURE IRANIENNE, KAMAL-OL-MOLK

Le grand père de Kamal-ol-Molk, Mirza Mohammad Ghaffari, avait trois fils appelés respectivement Mirza Abol-Hassan Nagach-Bachi, surnommé Sani-ol-Molk, Mirza Bozorg et Mirza Ali-Réza. Mohammad Ghaffari Kamal-ol-Molk, enfant favori de Mirza Bozorg, acquit une telle célébrité dans l'Art de la Peinture qu'il en devint le plus brillant maître de son temps. Il naquit à Kashan en 1226 de l'Hégire solaire (1848).

Elévé à la Cour du roi Qadjar Nasseréddine Chah, il créa au début du règne de Reza Chah le Grand l'Ecole des Beaux-Arts où il forma des élèves d'élite qui,plus tard, devinrent des peintres et des sculpteurs de talent.

Pour des raisons de santé, Kamal-ol-Molk dût puitter la direction de cette Ecole et et le 22 Ordibehecht 1307 de l'Hégire Solaire (12 Mai 1928) se retira à Hosseinabad, propriété qu'il possèdait près de Nichapour et c'est là qu'il perdit l'usage d'un oeil.

Il s'éteignit dans l'après-midi du dimanche 27 Mordad 1319 (18 Aôut 1940) à Hosseinabad et fut enterré dans les jardins entourant le Mausolée de Fariddedine Attar, à l'âge de 93 ans.

Sa tombe fut construite par l'Association pour la Conservation des Monuments Nationaux. Ses tableaux d'une inappréciable valeur et d'une grande beauté, dont chacun peut être considéré comme un chef d'oeuvre, resteront comme d'immortels souvenirs.

Le regretté Kamal-ol-Molk fut également un Maître dans l'Art du Tissage des Tapis. Son portrait tissé par ses meilleurs élèves sur un petit tapis dont il avait fait la maquette et surveillé l'exécution, est actuellement conservé comme un chef d'oeuvre précieux à la Bibliothéque du Parlement.

Les plus célèbres tableaux de cet illustre peintre sont : "la Salle des Miroirs", l' "Orfèvre de Bagdad ", "le Devin de Bagdad", le "Hoz-khaneh" de Saheb-Gharanieh " . la plupart de ses oeuvres sont conservées au Palais du Golestan et au Parlement.

BIOGRAPHY OF KAMAL-OL-MULK, THE MASTER PAINTER

Kamal-ol-Mulk's grandfather (Mirza Mohammad Ghaffari,) had three sons, Mirza Abul-Hassan Naghash-Bashi, titled Sani-ol-Mulk, Mirza Buzurg and Mirza Ali Reza. Mohammad Ghaffari Kamal-ol-Mulk was son of Mirza Buzurg and a distinguished painter, excelling the master-painters of his time. He was born in Kashan in the year 1226 H.S. (1848 A.D.)

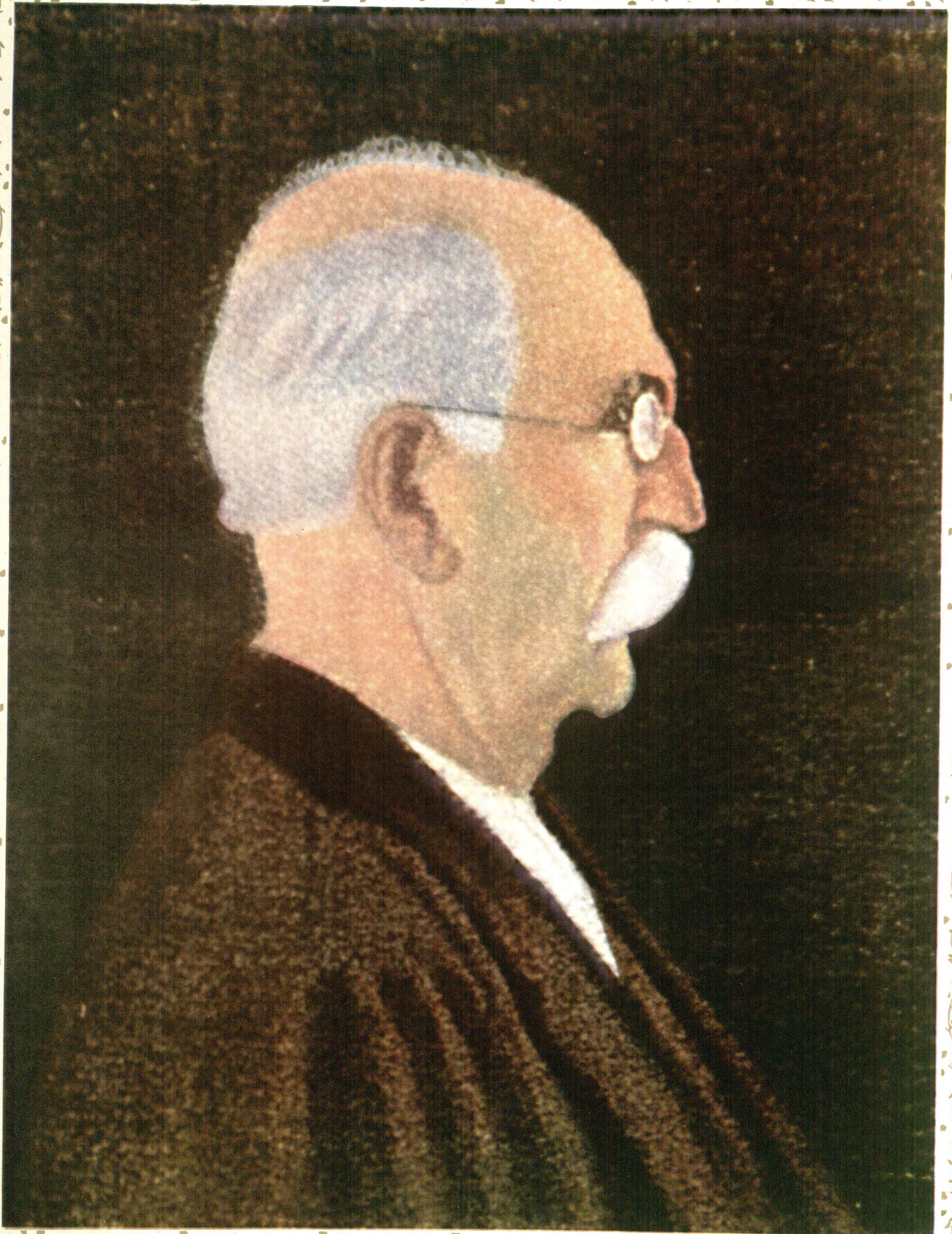
Kamal-ol-Mulk was brought up in the court of Nassereddin Shah Qajar. At the beginning of the reign of Reza-Shah the Great, Kamal-ol-Mulk opened the School of Arts in which he trained some outstanding pupils, who, in turn, became distinguished painters and sculptors.

Towards the end of his life, owing to poor health and weakness, he relinquished his post as head of the School of Arts. On 22nd Ordibehesht 1307 H.S. (12th May 1928 A.D.) he retired to his private estate at the village of Husseinabad near Nishabur where he lost the sight of one eye. On Sunday 27th Mordad 1319 H.S. (18th August 1940 A.D.) at 2 p.m. Kamal-ol-Mulk passed away in Husseinabad, at the age of 93, and was buried in the cemetery of Sheikh Attar.

His mausoleum was built by the Society for Preservation of National Monuments. His masterly and beautiful paintings, which are indeed a representation of aesthetic Iranian art are preserved as precious souvenirs.

The late Kamal-ol-Mulk, was most skilful and masterly in the art of carpet weaving. His own portrait was prepared by some of his talented pupils on a rug, the design and weave of which he himself had supervised. Today, this valuable piece of art is preserved in the Majless Library.

The best known paitings by Kamal-ol-Mulk include :- The Crystal Hall, Bagdadi Gold-smith, Bagdadi Fortune-teller and the Piscina Aquarium at Sahebgh-aranieh. Most of his works are being preserved at the Gulistan Palace and the Majless.

Kamal-ol-Mulk Ghaffari,
the Master Painter

استاد کمال‌الملک (غفاری)

Kamal-ol-MolK. Ghaffari
maître de la peinture Iranienne

Takkieh Dowlat تکیه دولت Takkieh Dowlat

An Egyptian Shoe-maker كفاش مصرى Cordonnier Egyptien

Fortune - teller فالگیر Le Devin

Alchemist کیمیا گر Alchimiste

Musicians

نوازندگان

Les Musiciens

A view of the garden
of the Saltanat-Abaad Palace

منظره‌ای از باغ کاخ سلطنت‌آباد

Vue du jardin
du Palais de Saltanatabad

BIOGRAPHY OF BEHZAD, THE MASTER MINIATURIST

One of the most distinguished miniaturists, Hussein Behzad, son of Mirza Fazlollah designer of pen-holders of Isfahan, was born in Tehran in the year 1273 H. S. (1894 A. D.) Since the age of seven, he showed great interest in, and talent for painting, and began to study miniature at Majma-os-Sanayeh (Art Centre) under Mullah Ali, the pen-holder designer. Then as a pupil of Hussein Peykarnegar, he proceeded with the improvement of his skill in miniature, and for twelve years worked under him. Finally, at the age of eighteen, Hussein Behzad opened a workshop (studio) of his own at Haji Rahim Khan caravanserai, near Sabzeh Maidan.

Behzad followed the style of the old Masters like Kamaleddin Behzad and Reza Abbassi in miniature, but in the course of developing the art, he created his own style. He gave a scientific meaning to painting, stating that, "miniature is the poetry of painting and the miniaturist must reflect the beauties of nature in his art."

In 1314 H.S. (1935 A.D.), Behzad went to France and during his stay in Paris continued with his studies, following Japanese and Chinese miniature styles, and developing his own method.

He said that in his studies of various Iranian and foreign paintings, his object was to create a new Iranian style which would, at the same time, tally with to-day's art.

The method used in miniature painting by his contemporaries was deteriorating and gradually disappearing, and Behzad, endeavoured to develop a new style so that this national art should survive. Behzad, owing to his great talent in miniature making, gained great reputation abroad and was popular among foreign connoiseurs of art. John Cocteau, the French artist and writer, once said about Behzad:

"If formerly the East was telling us sweet stories about Arabiah Nights, fabulous palaces, and dark-eyed, moon-faced maidens, now a grey-haired man with penetrating eyes and bony figure, places before our eyes enchanting pictures by the help of his magic lines and colours. No doubt that so far as design and colouring are concerned in miniature painting of contemporary period, there is only one master, namely Behzad, the Iranian master miniature painter."

In the International Painting Competition of Mineapolis, Behzad won the first place. In 1332 H. S. (1953 A. D.) on the occasion of the Avicenna Millenium Celebration, an exhibition of Behzad's works was held at the Iran Bastan Museum, which drew the attention of the Orientalists. The French newspapers published many articles in praise of this Iranian artist.

In Czechoslovakia, Poland and U. S. A., exhibitions of his works were held with outstanding success.

Behzad succeeded in obtaining an olympic diploma from the olympic Painting Exhibition; first class medal from the International Painting Competition and the Avicenna medal from Iran-Bastan Museum. In the Avicenna Millennium Celebration, a pavillion of his works, called "Behzad,, was the recipient of first class medal from the Ministry of Culture and Fine arts of Iran.

During the latter part of his life, Hussein Behzad was bed-ridden, and as he was under special auspices of His Majesty the Shahanshah Aryamehr, he was twice sent to Europ by the Imperial court for medical treatment. However, due to the aggravated illness he passed away on Sunday 21st. Mehr 1347 H.S. (13th. Oct. 1968) at 8.40 p.m. and was buried at the cemetry adjasent to Imamzadeh Abdullah in Rey, not far from Tehran.

شرح احوال استاد بهزاد

یکی از استادان بنام نقاشی وسرآمدهنر مینیاتور حسین بهزاد فرزند میرزا فضل‌الله اصفهانی نقاش وقلمدان‌ساز بسال ۱۲۷۳ شمسی (۱۸۹۴ میلادی) در تهران پا بعرصهٔ وجود گذاشت. از هفت سالگی علاقه و ذوق فراوان بنقاشی داشت و در همان دوران نخست در مجمع‌الصنایع نزد ملا علی قلمدان‌ساز بفراگرفتن مینیاتور پرداخت و سپس درخدمت حسین پیکرنگار بتکمیل معلومات خویش در این فن دست زد و در حدود دوازده سال بعنوان شاگرد از خدمت او کسب فیض میکرد و سرانجام در هیجده سالگی در کاروانسرای حاج رحیم خان نزدیک سبزه میدان کارگاه مستقلی جهت خود ایجاد نمود.

استاد بهزاد در مینیاتور از شیوهٔ استاد کمال‌الدین بهزاد و رضا عباسی تقلید میکرد ولی بهمان اندازه‌ای که در کار خود بحدکمال میرسید شیوهٔ خاص خود را در مینیاتور ابداع نمود. وی بنقاشی رنگ علمی داد و خود میگفت مینیاتور شعر نقاشی است و مینیاتوریست باید زیبائی‌های طبیعت را مجسم سازد.

درسال ۱۳۱۴ (۱۹۳۵ میلادی) سفری بفرانسه‌کرد و در دوران اقامت خود درپاریس بمطالعه در سبکهای مختلف مینیاتور ژاپن و چین و ایران مشغول گردید و از مجموع آنها سبك خاص خودرا بوجود آورد. خود او میگفت: «مطالعهٔ من در سبکهای مختلف نقاشی ایرانی وخارجی بدین منظور بودکه سبکی بوجود بیاورم‌که ایرانی باشد وضمناً با هنرامروز تطبیق‌کند، شیوهٔ نقاشی مینیاتورکه بصورت تقلید غلط و ناپسندی درآمده بود رفته رفته از بین میرفت و من کوشش داشتم سبکی بوجود بیاورم تا این هنر ملی فراموش نشود.»

استاد بهزاد درخارج از ایران براثر نبوغ خود درفن نقاشی و مینیاتوراشتهار فراوان داشت ومورد توجه هنرمندان بود.

ژان‌کوکتوهنرمند و نویسندهٔ فرانسوی در حق او نوشته است:

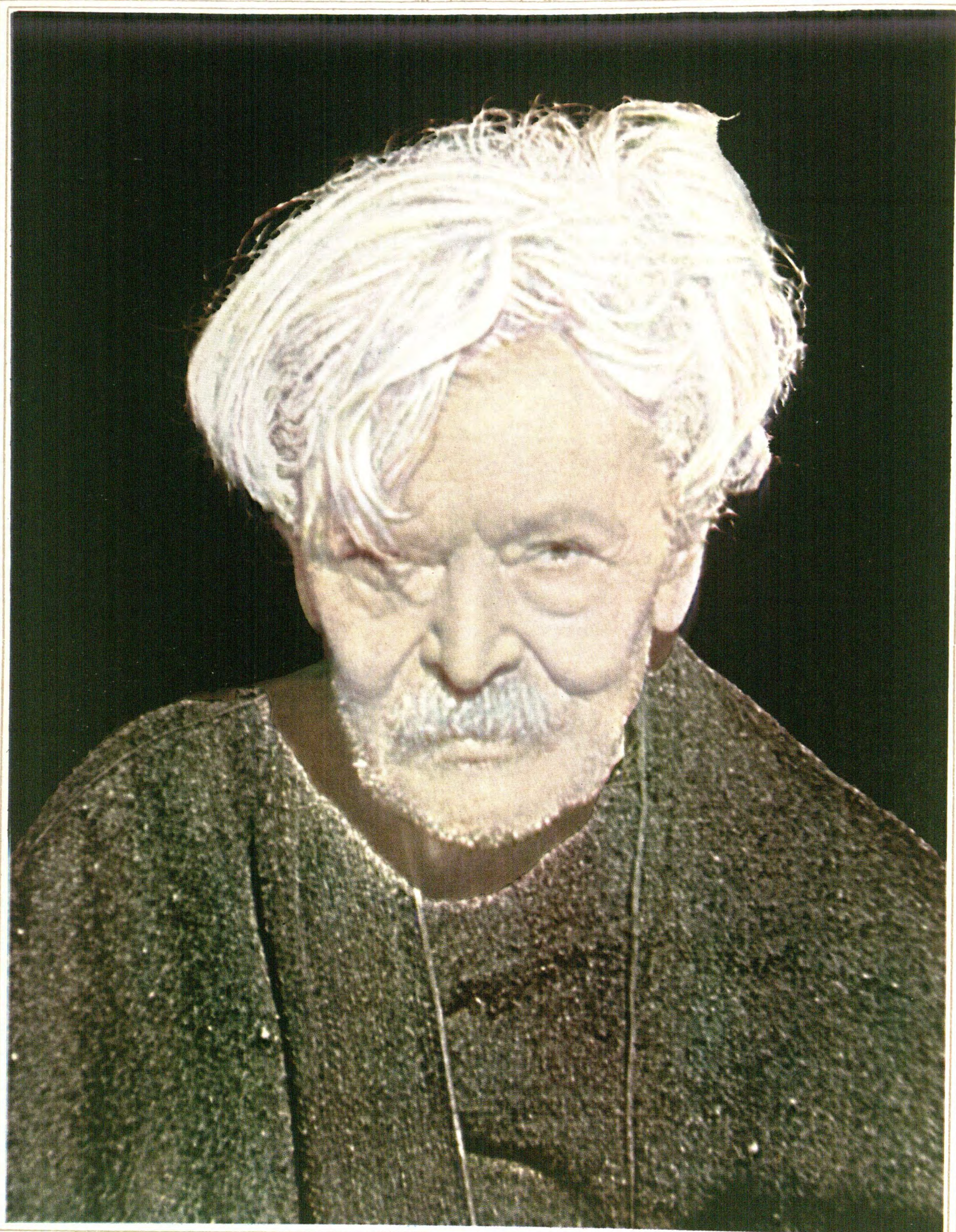
«اگرهمیشه مشرق زمین با قصه های شیرین هزار ویکشب، کاخهای‌کهن افسانه‌ای وکنیزکان سیه چشم ماهرویش برای ما داستانها میگفت این‌بار مردی باموهای‌سپید وچشمان بانفوذ واندامی تکیده بیاری خطها ورنگهای‌سحرآمیزش نقشهای افسون‌کننده‌ای در برابر دیدگان ما گشوده است. بدون شك در هنر مینیاتور قرن ما ازجهت قدرت طرح ورنگ آمیزی تنها یك استاد وجود دارد و او حسین بهزاد هنرمند ایرانی است.»

بهزاد در مسابقهٔ نقاشی بین‌الملل مینا پولی مقام اول را حائز شد در سال ۱۳۳۲ (۱۹۵۳ میلادی) بمناسبت جشن هزارهٔ بوعلی سینا در موزهٔ‌ایران باستان نمایشگاهی از آثار وی تشکیل گردید و آثاراو نظر خاور شناسان را جلب کرد و حتی دولت فرانسه ویرا بفرانسه دعوت نمود و روزنامه نگاران فرانسوی مقالاتی راجع باین هنرمند ایرانی نوشتند.

درچکسلواکی و لهستان و امریکا نیز نمایشگاههائی از آثار استاد با موفقیت تمام ایجاد شد.

وی بدریافت دیپلم المپیك در نمایشگاه نقاشی المپیك ونشان درجهٔ اول مسابقهٔ نقاشی بین‌المللی و نشان بوعلی از موزهٔ ایران باستان نائل آمد و در جشن هزارهٔ بوعلی سینا از آثار او غرفه‌ای بنام غرفهٔ بهزاد تشکیل دادند. استاد فقید دارای نشان درجه اول هنر از وزارت فرهنگ و هنر و ادارهٔ هنرهای زیبای کشور بود.

حسین بهزاد در اواخر عمر بیمار و بستری گردید وچون مورد توجهات خاصهٔ شاهنشاه آریامهر بود دو بار از طرف دربار شاهنشاهی جهت معالجه باروپا فرستاده شد اماسرانجام براثرشدت مرض درساعت هشت‌وچهل دقیقه بعدازظهر یکشنبهٔ ۲۱مهرماه ۱۳۴۷ شمسی (۱۳ اکتبر ۱۹۶۸میلادی) چشم از این دنیا پوشید و درگورستان مجاور بقعهٔ امامزاده عبدالله شهر ری بخاك سپرده شد.

Hussein Behzad, the Master miniaturist

عکس شادروان استاد حسین بهزاد

Portrait du regretté maître
Hossein Behzad

BIOGRAPHIE DU MAITRE MINIATURISTE BEHZAD

L'un des Maîtres les plus célèbres de la Peinture et l'un des éminents miniaturistes d'Iran, Hossein Behzad, fils de Mirza Fazlollah, peintre lui-même et fabricant de plumiers, naquit en 1273 de l'Hégire solaire (1894) à Téhéran.

Dès l'âge de 7 ans, il montra des dons et un intérêt marqués pour la peinture. Il s'initia dès cette époque également à l'art de la miniature à l'Atelier d'Arts Madjma'os Sanaye' auprès de Molla Ali fabricant de plumiers et compléta ensuite ses etudes chez Hossein Peykar-Negar où il s'efforça, douze années durant, de tirer profit de l'enseignement de son Maître. A l'âge de 18 ans, finalement, il put ouvrir un atelier pour son compte au Caravansérail de Hadj Rahim Khan près de Sabzé Meydan.

Imitant d'abord les vieux Maîtres, Kamaleddine Behzad et Réza Abbassi, Behzad se perfectionnant dans son art, trouva bientôt un style propre. Il lui donna une coloration scientifique et disait lui-même que la miniature est la poésie de la peinture et que le miniaturiste se doit d'incarner les beautés de la Nature.

En 1314 (1935), Behzad fit un voyage en France et durant son séjour à Paris, la comparaison qu'il fit des miniatures japonaises, chinoises et iraniennes, lui permit de créer un nouveau style.

" Mes études des divers procédés iraniens et étrangers, disaient-ils, visait à la formation d'un style particulier, pouvant, tout en restant iranien, s'adapter à l'Art moderne. L'Art de la miniature, ajoutait-il, devenu une mauvaise et déplaisante imitation, tombait progressivement en désuétude et je me suis efforcé de créer ce style nouveau afin que cet art national ne sombre pas dans l'oubli ".

Grâce à son génie dans l'art de la peinture et de la miniature, Maître Behzad a pu acquérir une renommée mondiale hors des frontières d'Iran, s'attirant l'admiration des connaisseurs étrangers.

Jean Cocteau, artiste et grand écrivain français a dit de lui :

" L'Orient que nous avons toujours connu à travers ses féeriques et delicieux contes des " Mille et une Nuits ", ses magnifiques palais de rêve, ses belles esclaves aux yeux noirs, nous est representé maintenant par un homme aux cheveux blancs, aux yeux pénétrants et à sa mince allure, par des traits et couleurs miraculeux : C'est cet Orient qui nous attire, nous enivre et nous éblouit à l'extase"

Behzad se distingua au premier rang du Concours International de Peinture de Minneapolis. Ses oeuvres, exposées en 1332 (1953) à l'occasion du Millénaire du grand Avicenne, au Musée Archéologique, attirèrent l'intérêt des orientalistes, de sorte que le gouvernement français l'invita en France et les journalistes français consacrèrent de larges articles à cet artiste iranien.

Des expositions des oeuvres du Maître furent également présentées avec succés en Tchécoslovaquie, en Pologne et en Amérique.

Il obtint successivement la Médaille olympique de l'Exposition de Peinture du même nom, une médaille de première classe du Concours International de Peinture, la médaille Bou-Ali (Avicenne) du Musée Archéologique où à l'occasion du Millénaire d'Avicenne, une section avait été réservée à ses oeuvres.

Le regretté Maître reçut également la première décoration du Ministére de la Culture et des Arts et de l'Administration des Beaux-Arts.

La fin de sa vie le vit malade et alité et, en raison de la haute bienveillance de Sa Majesté Impériale Le Chah-in-Chah Aryamehr, il fut envoyé par deux fois en Europe par la Cour Impériale pour s'y faire soigner. La gravité de son mal était telle cependant, qu'il finit par fermer à jamais les yeux sur ce monde le dimanche 21 Mehr 1347 (13 Octobre 1968) à 20h 40 et fut enterré tout prés du Mausolée d'Imamzadeh Abdullah à Rey.

From Jahangir Bushehri's Collection

از کلکسیون جهانگیر بوشهری

De la Collection de Djahanguir Bouchehri

From Jahangir Bushehri's Collection

از کلکسیون جهانگیر بوشهری

De la Collection de Djahanguir Bouchehri

From Jahangir Bushehri's Collection

از کلکسیون جهانگیر بوشهری

De la Collection de Djahanguir Bouchehri

From Behzad's Collection

از کلکسیون استاد بهزاد

De la Collection du maître Behzad

From Behzad's Collection

از کلکسیون استاد بهزاد

De la Collection du maître Behzad

From Behzad's Collection

از کلکسیون استاد بهزاد

De la Collection du maître Behzad

From Behzad's Collection از کلکسیون استاد بهزاد De la Collection du maître Behzad

قالیچه کار کاشان که از روی قالیچه ایرانی عهد هخامنشی مکشوف در « پازیریك »
(جنوب سیبریه مرکزی) بافته شده است

Reproduction, exécutée à Kashan, de tapis achéménide (Ve s. av. J. C.), découvert à Pazyrik (Sud de la Sibérie centrale).

A Kashan Carpet, weaved to reproduce the Achaemnian Carpet discovered in Pazyrik (South of Central Siberia)

چاپخانهٔ بانک ملی ایران